Axel Christensen

C. 14. 5. 90.

Axel og Olga.

Mel.: En dejlig ung Ridder.

Den Gang, da som Student han i Bøgerne hang,
Han af og til dog bort sig fra Lærdommen svang.
Ham Ungdommens Længsler og Solen lokked did,
Hvor han fandt Liv og Glæde og glemte sit Slid.

Og axled han sit Skind og drog til Frederis,
Hos Trolles var en hjertelig Modtagelse ham vis.
Saa sang han og spillede og spillede og sang,
Og Livsglæden frem gjennem Tonerne klang.

Med gamle og med unge han fik en Passiar,
De unge Damer fandt ham opmærksom og rar.
Se saadan gik det ofte, og længe gik det godt,
Og hver Gang drog han hjem med forfrisket »Pergamot«.

Men saa en Gang, da atter han kom til Kjøbenhavn,
Var noget bleven borte, han følte et Savn.
Ja Hovedet det havde han, men Hjertet det var væk,
Han havde tabt det ovre ved Odense Bæk.

Imidlertid han hjalp sig med Hovedet en Tid,
Han læste til Examen med temmelig Flid;
Men da saa den var ovre, kom Savnet flux igjen,
Som før havde smertet den lærde Ungersvend.

Nu var han bleven Mand og St. Lucii Præst,
Og Præsten bør have et Hjerte under Vest;
Hans havde Olga taget, men da saa kjønt han bad,
Hun gav ham sit eget saa frejdig og saa glad.

I Dag hos »Vor Frue i Dalum« er der Fest,
Og Venner og Slægtninge buden er til Gjæst.
Nu fæster Hr. Axel skjøn Olga som sin Brud,
For hun er saa ung og saa yndig ser hun ud.

J. C.

Fredericia Adressekontors Bogtrykkeri.